

Motion till riksdagen 2019/20:1750

av **Per Lodenius m.fl. (C)**

Åtgärder mot skarv vid våra kuster och sjöar

Förslag till riksdagsbeslut

Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att vidta adekvata och direkta beslut och åtgärder för att komma till rätta med de problem skarven utgör och tillkännager detta för regeringen.

Motivering

Antalet skarvar längs den svenska kusten har ökat lavinartat och beräknas idag vara runt 200 000. Samtidigt är andelen skarvar som skjuts få. 2017 beviljade länsstyrelserna omkring 70 skyddsjaksbeslut och det gällde tillsammans ungefär 7 000 skarvar. Bara kring Gotland uppges skarven äta ungefär 4 000 ton fisk om året. En klart större mängd än vad det gotländska trålfisket tar upp när det gäller strömming. Ju mer skarven fortsätter att breda ut sig, så blir också inverkan på fiskenäringen än större. Forskning från SLU har också visat att 85 procent av de yrkesverksamma insjöfiskarna har rapporterat in skarvskador.

Ett särskilt problem med skarven är att den särskilt belastar de kustnära fiskebestånden och därmed ytterligare försvårar för det hållbara yrkesfisket vid östersjökusterna och därmed ytterligare försvårar de lokala näringsutövarnas konkurrenskraft gentemot det storskaliga och ohållbara pelagiska fisket. Det småskaliga och kustnära fisket är i dag en krympande näring som kämpar hårt för sin överlevnad. För levande skärgårdsmiljöer och ett livligare bestånd av bland annat abborre, gös och sill, anser flera experter att skarvbeståndet behöver reduceras till ungefär en tredjedel av dagens nivå.

Skarven fortsätter att breda ut sig och äter upp mängder av fisk, vilket driver bort andra naturligt förekommande sjöfåglar. Skarven riskerar rubba hela ekosystemet, påverkar yrkesfisket och påverkar möjligheten att bo och verka i skärgårdsområden. Öar där skarven bosätter sig dör, och träd, vegetation och omkringliggande vatten förstörs. Det finns tydliga bevis på vilken allvarlig skada skarvkolonier gör.

EU har i viss mån lättat på reglerna för skyddsjakt, men i grunden är dessa ändringar bara kosmetiska. Länsstyrelser, domstolar och enskilda personer och fastighetsägare avsätter relativt mycket resurser och tid för skyddsjaktsansökningar. Samtidigt så förblir grundproblemet fortfarande olöst. De nationella tolkningarna av EU:s art- och habitatdirektiv är stelbenta och tar inte vara på de möjliga undantag från EU-reglerna som finns.

Per Lodenius (C)

Kerstin Lundgren (C)

Alireza Akhondi (C)